FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(femte avdelningen i utökad sammansättning)
den 10 april 2003 *

I mål T-369/00,

Département du Loiret, företrätt av advokaten A. Carnelutti,

sökande,

med stöd av

Scott S.A., Saint-Cloud (Frankrike), företrätt av Sir Jeremy Lever, QC., G. Peretz, barrister, och R. Griffith, solicitor, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenient,

* Rättegångsspråk: franska.

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av G. Rozet och J. Flett, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 2002/14/EG av den 12 juli 2000, angående det statliga stöd som Frankrike beviljade Scott Paper SA/Kimberly Clark (EGT L 12, s. 1),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(femte avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden J.D. Cooke samt domarna R. García-Valdecasas, P. Lindh, N.J. Forwood och H. Legal,

justitiesekreterare: byrådirektören J. Palacio González,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter förhandlingen den 26 september 2002,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

Förordning (EG) nr 659/1999

1 I rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 88 i EG-fördraget fastställs föreskrifter om förfarandet i ärenden om statligt stöd (EGT L 83, s. 1).

2 I artikel 15 i förordning nr 659/1999 föreskrivs följande:

"Preskriptionstid

1. För kommissionens befogenheter att återkräva stöd skall en preskriptionstid på tio år gälla.

2. Preskriptionstiden skall börja den dag då det olagliga stödet beviljas mottagaren antingen som individuellt stöd eller på grundval av en stödordning. Preskriptionstiden skall avbrytas av varje åtgärd avseende det olagliga stödet som vidtas av kommissionen eller av en medlemsstat som agerar på kommissionens begäran. Vid varje avbrott skall tiden börja räknas på nytt. Preskriptionstiden skall avbrytas under den tid då kommissionens beslut är föremål för förfaranden vid Europeiska gemenskapernas domstol.

3. Varje stöd för vilket preskriptionstiden har löpt ut skall betraktas som befintligt stöd."

3 I artikel 30 i förordning nr 659/1999 föreskrivs följande:

"Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*."

Bakgrund

4 Staden Orléans, sökanden och bolaget Scott Paper Company (nedan kallat Scott) ingick den 31 augusti 1987 ett avtal efter anbud som staden Orléans lämnat Scott. Scott beslutade genom avtalet att öppna en fabrik i länet Loiret, på en 48 hektar stor tomt i industriområdet La Saussaye. I avtalet reglerades bland annat

förvärvet av tomten och frågan om reningsavgiften, vilken beräknades utifrån en förmånlig ränta, motsvarande 25 procent av den lägsta avgiften som betalades av andra industriföretag. Orléans stad erbjöd sig dessutom att ställa i ordning området utan extra kostnad.

5 I avtalet uppgavs vidare att länet Loiret och Orléans stad skulle bidra ekonomiskt till områdets iordningställande med högst 80 miljoner franska franc (FRF). Avslutningsvis angavs det att priset för tomten samt iordningställandet uppgick till 31 miljoner FRF.

6 Den franska revisionsrätten gav i november år 1996 ut den offentliga rapporten "Les interventions des collectivités territoriales en faveur des entreprises" (företagsstöd från lokala myndigheter) (särskild offentlig rapport från revisionsrätten, november år 1996, Paris). Syftet med rapporten var att uppmärksamma ett antal stöd, vilka lokala myndigheter i Frankrike eventuellt hade beviljat vissa företag, bland annat överlåtelsen av en tomt på 48 hektar i industriområdet La Saussaye till Scott.

7 Efter publiceringen av rapporten inkom en skrivelse till kommissionen. Skrivelsen var daterad den 23 december 1996 och innehöll ett klagomål avseende de förmånliga villkor under vilka Orléans stad och Conseil général du Loiret hade sålt tomten på 48 hektar till Scott och det förmånliga pris som sökanden hade erlagt för reningen.

8 Kommissionen begärde i en skrivelse av den 17 januari 1997 ytterligare upplysningar från de franska myndigheterna. Begäran följdes av skriftväxling mellan de franska myndigheterna och kommissionen mellan januari år 1997 och april år 1998. De franska myndigheterna lämnade vissa av de upplysningar och

preciseringar som kommissionen hade efterfrågat i skrivelser av bland annat den 19 mars, den 21 april och den 29 maj 1997. Kommissionen begärde den 8 augusti 1997 ytterligare upplysningar av de franska myndigheterna, vilka den erhöll den 3 november 1997 och den 8 december 1997, den 29 januari 1998 samt den 1 april 1998.

9 Kommissionen underrättade i en skrivelse av den 10 juli 1998 de franska myndigheterna om sitt beslut av den 20 maj 1998 att inleda förfarandet enligt artikel 88.2 EG (nedan kallat beslutet att inleda förfarandet). Beslutet fattades av "hänsyn till de tvivel som kvarstår beträffande de villkor som de franska myndigheterna har beviljat [Scott] och deras förenlighet med den gemensamma marknaden". I skrivelsen uppmanades myndigheterna att inkomma med yttranden och att besvara vissa frågor. Skrivelsen innehöll dessutom en anmodan från kommissionen om att de franska myndigheterna skulle informera Scott om inledandet av förfarandet och om att bolaget eventuellt skulle bli tvunget att lämna igen det stöd som det felaktigt hade beviljats. Genom publiceringen av skrivelsen i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* den 30 september 1998 (EGT C 301, s. 4) informerades de berörda parterna om att förfarandet hade inletts och uppmanades att inkomma med eventuella synpunkter på de aktuella åtgärderna.

10 De franska myndigheterna inkom den 25 november 1998 med synpunkter på beslutet att inleda förfarandet.

11 Efter att ha tagit del av yttranden från de franska myndigheterna och utomstående begärde kommissionen kompletterande upplysningar från de franska myndigheterna. Eftersom dessa endast delvis besvarat kommissionens frågor utfärdade denna den 8 juli 1999 ett föreläggande, vilket de franska myndigheterna delvis besvarade den 15 oktober 1999.

12 Rådet antog den 22 mars 1999 förordning nr 659/1999, som enligt dess artikel 30 trädde i kraft den 16 april 1999.

Det omtvistade beslutet

13 Den 12 juli 2000 antog kommissionen ett beslut rörande de stödåtgärder som Frankrike hade genomfört till förmån för Scott (nedan kallat det omtvistade beslutet). I artikel 1 i beslutet föreskrivs följande:

"Det statliga stöd i form av ett förmånligt tomtpris och en förmånlig reningsavgift som Frankrike har genomfört till förmån för Scott, till ett belopp av 39,58 miljoner franska franc (6,03 miljoner euro) motsvarande ett nuvärde på 80,77 miljoner franska franc (12,3 miljoner euro) vad avser det förmånliga tomtpriset... är oförenligt med den gemensamma marknaden."

14 I artikel 2 i det omtvistade beslutet föreskrivs följande:

"1. Frankrike skall vidta alla åtgärder som är nödvändiga för att från stödmottagaren återkräva det stöd som avses i artikel 1 och som olagligen redan utbetalats till stödmottagaren.

2. Återkravet skall ske utan dröjsmål och i enlighet med förfarandena i nationell lagstiftning, förutsatt att dessa förfaranden gör det möjligt att omedelbart och

effektivt verkställa detta beslut. Det stöd som skall återkrävas skall innefatta ränta som löper från den dag stödet stod till stödmottagarens förfogande till den dag det har återbetalats. Räntan skall beräknas på grundval av den referensränta som används vid beräkningen av bidragsekvivalenten inom ramen för regionalstöd."

15 Kommissionen konstaterade i det omtvistade beslutet att preskriptionstiden för kommissionens befogenheter att återkräva olagligt stöd enligt artikel 15 i förordning nr 659/1999 hade avbrutits i det aktuella fallet. Alla åtgärder som kommissionen vidtar beträffande det olagliga stödet avbryter nämligen preskriptionen (se skäl 219 i det omtvistade beslutet).

16 Kommissionen konstaterade att det omtvistade stödet beviljades den 31 augusti 1987. Kommissionens första åtgärd var att överlämna en formell begäran om upplysningar till de franska myndigheterna den 17 januari 1997. Därmed anser kommissionen att preskriptionen avbröts innan den föreskrivna tioårsperioden löpte ut, vilket innebär att institutionen hade befogenhet att återkräva stödet i fråga (se skäl 220 i det omtvistade beslutet).

17 Kommissionen fastslog vidare att vad sökanden anfört om att preskriptionen syftar till att skydda stödmottagaren och därför avbryts först när denne har informerats om att kommissionen utreder stödet inte kunde godtas. Enligt kommissionen är nämligen frågan om vem som slutligen skall skyddas genom bestämmelserna om preskription oberoende av frågan hur den skall beräknas. Artikel 15 i förordning nr 659/1999 avser inte heller tredje man, utan inskränker sig till förhållandet mellan kommissionen och medlemsstaterna. Kommissionen har därmed ingen informationsskyldighet gentemot tredje man. Tredje man kan enligt kommissionen inte göra gällande rättigheter med stöd av artikel 15 i nämnda förordning. I förfaranden om statligt stöd har tredje män endast sådana processuella rättigheter som följer av artikel 88.2 EG (se skälen 221—223 i det omtvistade beslutet).

18 Omnämnandet av stödmottagaren i artikel 15 i förordning nr 659/1999 har enligt kommissionen som enda syfte att fastställa vilken dag preskriptionstiden skall börja löpa, det vill säga "den dag då det olagliga stödet bevilja[des] mottagaren" (se skäl 223 i det omtvistade beslutet).

19 Kommissionen påpekade dessutom att stödmottagare skall kontrollera att de stöd som de har beviljats har anmälts. I brist på en sådan anmälan och i avsaknad av ett godkännande kan rättssäkerhetsskäl inte åberopas (se skäl 224 i det omtvistade beslutet).

Förfarande och parternas yrkanden

20 Sökanden har väckt förevarande talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 30 november 2000. I ansökan yrkade sökanden att målet skulle förenas med mål T-366/00, i vilket Scott fört talan mot det omtvistade beslutet.

21 Scott har, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 19 mars 2001, begärt att få intervenera i förevarande mål till stöd för sökandens yrkanden.

22 Den 25 april 2001 ordnade förstainstansrätten med stöd av artikel 64.3 e i förstainstansrättens rättegångsregler ett informellt, gemensamt möte i förevarande mål och mål T-366/00. Under mötet diskuterades den begäran om att de båda målen skulle förenas som hade inkommit från sökanden i förevarande mål

och, på begäran av Scott i mål T-366/00, möjligheten att avgöra frågan om preskription innan målet diskuterades i sak.

23 På grundval av referentens rapport och mot bakgrund av de synpunkter som framfördes vid det informella mötet beslutade förstainstansrätten (femte avdelningen i utökad sammansättning) att inleda det muntliga förfarandet. Förfarandet begränsades till att gälla ogiltighetsgrunderna avseende en eventuell preskription av kommissionens befogenhet att fatta beslut om återkrav av det statliga stöd som Frankrike hade beviljat sökanden i form av ett förmånligt pris på en tomt på 48 hektar i La Saussaye.

24 Den 10 maj 2001 beslutade ordföranden på förstainstansrättens femte avdelning i utökad sammansättning att låta Scott intervenera till stöd för sökandens yrkanden i förevarande mål.

25 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid förhandlingen den 26 september 2002.

26 I förevarande mål begränsar sig förstainstansrätten därför till att ta ställning till begäran att artikel 2 i det omtvistade beslutet skall ogiltigförklaras, i den mån som grunden om ett åsidosättande av artikel 15 i förordning nr 659/1999 ligger bakom begäran.

27 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara artikel 2 i det omtvistade beslutet i den del det stöd som beviljades i form av det förmånliga tomtpris som förklarats ogiltigt och

återbetalningsskyldighet ålagts för ett belopp av 39,58 miljoner franska franc (6,03 miljoner euro) motsvarande ett nuvärde på 80,77 miljoner franska franc (12,3 miljoner euro), och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

28 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

29 Scott, som intervenerar till stöd för sökandens yrkanden, har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara det omtvistade beslutet, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Bedömning

30 Sökanden har till stöd för sin talan såvitt avser frågan om preskription åberopat att artikel 15 i förordning nr 659/1999 har åsidosatts. Sökanden har därvid anfört dels att förordning nr 659/1999 tillämpats på ett felaktigt sätt i förevarande mål, dels att preskriptionen endast kan avbrytas genom en "auktoritativ rättshandling" vidtagen av kommissionen, och inte genom att denna informellt begär upplysningar från de franska myndigheterna.

Felaktig tillämpning av förordning nr 659/1999

Yttranden

31 Sökanden har anfört att enligt mottagaren av stödet, det vill säga Scott, har kommissionens befogenhet att besluta om återbetalning av stödet avseende industriområdet La Saussaye preskriberats enligt artikel 15 i förordning nr 659/1999.

32 Sökanden har bestridit kommissionens påstående att förordning nr 659/1999 inte skulle vara tillämplig i förevarande mål, och gjort gällande att kommissionen erkänt dess tillämplighet i det omtvistade beslutet, eftersom den efter att ha redogjort för dess innehåll slog fast att preskriptionen avbrutits genom att den begärt upplysningar av de franska myndigheterna, bland annat den 17 april 1997.

Domstolens prövning av det omtvistade beslutet skall emellertid begränsas till dess uttryckliga innehåll. Kommissionen har i sin svarsinlaga ändrat sina skäl för det omtvistade beslutet genom att anföra att preskriptionen avbrutits när den inledde förfarandet den 20 maj 1998. Denna omständighet, som åberopades först i svarsinlagan och inte förekom i skälen i det omtvistade beslutet, skall således inte beaktas.

33 Sökanden har anfört att förordning nr 659/1999, vars processuella karaktär står utom tvivel, skall tillämpas i förfaranden avseende pågående statligt stöd om vilket inget slutligt beslut fattats innan dess ikraftträdande. Förordningen saknar övergångsbestämmelser, men utgör en kodifiering av fast praxis rörande tillämpningen av artikel 88 EG och är "en omistlig del i förfarandet" som skall tillämpas genast i alla pågående ärenden, utom när det finns ett uttryckligt undantag i förordningen. Enligt fast rättspraxis anses handläggningsregler i allmänhet vara tillämpliga på alla tvister som pågår vid tidpunkten då de träder i kraft (se dom av den 12 november 1981 i de förenade målen 212/80—217/80, Salumi m.fl., REG 1981, s. 2735, punkt 9).

34 Sökanden har vidare gjort gällande att den tioåriga preskriptionstid som föreskrivs i artikel 15 i förordning nr 659/1999 har "oinskränkt omfattning", och att den händelse som avbryter preskriptionen skall äga rum inom tio år från den tidpunkt när det otillåtna stödet gavs. Om tio år förflutit från att stödet gavs utan att det inträffat något som bryter preskriptionen, skall preskription anses har inträtt. Den omständigheten att kommissionen inte utfärdat något föreläggande att lämna upplysningar eller inlett något formellt förfarande innan tio år förflutit sedan stödet gavs medför således enligt artikel 15 i förordning nr 659/1999 att kommissionen inte har rätt att återkräva stödet.

35 Sökanden har gjort gällande att förevarande mål är "av extrem karaktär" med hänsyn till den tid som förflutit från dagen för stödets beviljande, den 31 augusti 1987, till det att de franska myndigheterna ombads besvara kommissionens frågor under 1997. Denna "extrema karaktär" har understrukits genom att det tagit ytterligare tre och ett halvt år att fatta det omtvistade beslutet. Denna senare tidsutdräkt kan tillskrivas såväl kommissionen som medlemsstaterna. Den långa tid som förflutit gör det svårt, för att inte säga omöjligt, att rekonstruera de ekonomiska uppgifterna från denna tid, och därmed också att motivera de åtgärder som nu ansetts utgöra statligt stöd. En tioårig preskriptionstid är det längsta som kan godtas i detta avseende.

36 Sökanden har dessutom anfört att det "uteslutande bilaterala" förfarandet i frågor om statligt stöd medför stora olägenheter. I detta förfarande är det nämligen tillräckligt att det sker en fördjupad och tillfredsställande dialog mellan kommissionen och medlemsstaterna, när stödet ges av medlemsstaternas centralförvaltning eller dess lokala förgreningar. Detta är däremot inte tillräckligt när det gäller stöd som givits av lokala organ. I ett sådant fall får dessa lida konsekvenserna av att de centrala organen i medlemsstaten inte visar aktsamhet vid besvarandet av kommissionens frågor. Sökanden anser följaktligen att medlemsstaternas dialog med kommissionen systematiskt skall ske på lokal nivå, där besluten fattas.

37 Kommissionen har gjort gällande att vad sökanden anfört om att kommissionens befogenhet att besluta om återbetalning av stödet preskriberats i förevarande fall är uppenbart oriktigt. Det är i förevarande mål inte nödvändigt att pröva huruvida förordning nr 659/1999 skall anses vara av processrättslig art och tillämplig i alla förfaranden som pågår vid dess ikraftträdande, eller av materiellrättslig art och således endast skall tillämpas på omständigheter som inträffat innan den trädde i kraft i den mån detta följer av bestämmelsens innehåll, syfte eller uppbyggnad.

38 Kommissionen har påmint om att från den tidpunkt när stödet gavs, det vill säga den 31 augusti 1987, och till år 1997, under vilken tid kommissionen vid upprepade tillfällen begärt upplysningar från de franska myndigheterna, har gemenskapslagstiftaren inte föreskrivit någon preskriptionstid för kommissionens befogenhet att agera i frågor om statligt stöd som inte anmälts. Enligt förstainstansrättens dom av den 15 september 1998 i de förenade målen T-126/96 och T-127/96, BFM mot kommissionen (REG 1998, s. II-3437), punkt 68, är det inte möjligt att analogt tillämpa bestämmelser om preskription. Varken offentliga myndigheter som beviljar stöd eller mottagarna av detta kan göra gällande några berättigade förväntningar till följd av den omständigheten att stödet är föremål för bestämmelser om preskription.

39 Kommissionen har vidare anfört att det är ostridigt att det när den fattade beslutet att inleda förfarandet, det vill säga den 20 maj 1998, inte fanns några föreskrifter om preskription. Dess befogenhet att vidta åtgärder var således då inte preskriberad. Den befogenheten var heller inte preskriberad när kommissionen den 10 juli 1998 beslutade att inleda det formella granskningsförfarandet eller när det beslutet offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas tidning* den 30 september 1998. Att förordning nr 659/1999 med dess artikel 15 trädde i kraft den 16 april 1999 har inte medfört någon förändring i detta avseende. Kommissionen har mot denna bakgrund kommit fram till att dess befogenheter inte var preskriberade när den fattade det omtvistade beslutet den 12 juli 2000. Den omständigheten att förordning nr 659/1999 och dess artikel 15 trätt i kraft påverkar inte kommissionens befogenheter att fatta ett sådant beslut eller andra rättsverkningar till följd av statligt stöd som givits i strid med anmälningsskyldigheten i artikel 88.3 EG.

40 Enligt kommissionen skall förordning nr 659/1999 och dess föreskrifter om preskription i artikel 15 endast tillämpas om två kumulativa förutsättningar är uppfyllda. Den första är att tio år skall ha förflutit från att stödet gavs. Den andra är att preskriptionen inte avbrutits innan förordningen trädde i kraft. Tio år har

förflutit efter det att stödet gavs, men preskriptionen hade på olika sätt avbrutits innan förordning nr 659/1999 trädde i kraft. I alla händelser fattades beslutet att inleda det formella granskningsförfarandet vid en tidpunkt när det inte fanns någon bestämmelse enligt vilken kommissionens behörighet preskriberats.

41 Kommissionen har gjort gällande att om sökandens talan bifölls skulle det innebära en retroaktiv tillämpning av artikel 15 i förordning nr 659/1999. Denna förordning, som inte innehåller några övergångsbestämmelser och således skall tillämpas genast, skall emellertid inte tillämpas retroaktivt. Enligt fast rättspraxis skall, för att fylla funktionen att garantera rättssäkerheten, preskriptionstider fastställas i förväg (se domstolens dom av den 15 juli 1970 i mål 41/69, ACF Chemiefarma mot kommissionen, REG 1970, s. 661, svensk specialutgåva, volym 1, s. 457, och av den 14 juli 1972 i mål 48/69, ICI mot kommissionen, REG 1972, s. 619, svensk specialutgåva, volym 2, s. 25). Kommissionen har anfört att förordning nr 659/1999 endast föreskriver en preskriptionsbestämmelse avseende otillåtet stöd som givits efter det att förordningen hade trätt i kraft. Bestämmelserna om preskription gäller endast "nytt" stöd och inte "befintligt" stöd i den meningen att det givits innan de trädde i kraft. Gemenskapsrättsliga bestämmelser skall inte tillämpas retroaktivt annat än i de undantagsfall då det klart framgår av deras lydelse och uppbyggnad att lagstiftaren avsett att de skall tillämpas retroaktivt. Detta är inte fallet med artikel 15 i förordning nr 659/1999. Det enda tillfället när den skall tillämpas på "befintligt" stöd är i den situation som beskrivs i punkt 40 ovan.

42 Kommissionen har i sin duplik anfört att sökanden inte visat att detta mål är av "extrem karaktär" med hänsyn till den tid som förflutit från dagen för stödets beviljande, den 31 augusti 1987, till dess att de franska myndigheterna ombads besvara kommissionens frågor under 1997, och heller inte att förfarandet dragit ut på tiden orimligt länge. De tre och ett halvt år som förflutit sedan mottagandet av klagomålet beror även på att de franska myndigheterna underlåtit att besvara frågor, begärt ytterligare uppskov och att man hållit ett informellt möte.

43 Kommissionen har vidare anfört att ett beslut att inleda förfarandet enligt artikel 88.2 EG skall föregås av en inledande undersökning av huruvida en statlig stödåtgärd är förenlig med fördraget. De upplysningar som kommissionen erhållit genom sin begäran om sådana ledde fram till att den beslutade inleda förfarandet den 20 maj 1998, vilket var mindre än 17 månader efter det att klagomålet inkommit.

44 Kommissionen hade i augusti 1997 heller inte rätt att ålägga de franska myndigheterna att lämna upplysningar eftersom de inte visat sig vara uppenbart ovilliga att samarbeta, vilket är en förutsättning för att kommissionen skall ha rätt att utfärda ett sådant åläggande. Kommissionen har dessutom agerat skyndsamt genom att den 17 januari 1997 begära för undersökningen nödvändiga upplysningar från de franska myndigheterna.

45 Även om kommissionens agerande skulle kunna prövas enligt principen om god förvaltningssed har sökanden inte åberopat att den skulle ha åsidosatts. För det fall det som sökanden anfört om målets "extrema karaktär", återgivet i punkt 35 ovan, skulle anses innefatta ett sådant åberopande, utgör detta i så fall en ny grund som därmed inte skall prövas.

46 Vad sökanden anfört om att dialogen mellan kommissionen och de franska myndigheterna i förevarande mål varken varit fördjupad eller tillfredsställande ur de lokala organens synpunkt är inte korrekt, eftersom staden Orléans, som också varit inblandad i det aktuella stödet, inte har fört talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut. I alla händelser har det i skrivelserna från de franska

myndigheterna med svar på kommissionens frågor angivits att upplysningarna i fråga främst härrör från sökanden, som heller inte inkommit med några synpunkter i anledning av att kommissionen meddelade i EGT att den beslutat inleda förfarandet enligt artikel 88.2 EG.

47 Den i fördraget stadgade rätten att i ett förfarande enligt artikel 88.2 EG inkomma med synpunkter avseende den ifrågavarande åtgärden utgör en "omedelbar lindring" av de konsekvenser som en medlemsstats bristfälliga handlingssätt kan ha för såväl de lokala organ som givit stödet som för stödmottagaren. Dessa har även möjlighet att via nationell domstol utkräva ansvar av den centrala statsförvaltningen för dess bristfälliga handlingssätt vid uppfyllandet av sin skyldighet att samarbeta lojalt med kommissionen. Det är inte någon tillfällighet att medlemsstaterna angivits som det centrala offentliga maktorganet inom ramen för kontroll av statliga stödåtgärder. Den eventuella brist som kan föreligga i konstitutionellt eller administrativt hänseende i en medlemsstat skall i första hand åtgärdas inom ramen för det nationella rättssystemet.

Förstainstansrättens bedömning

48 Förstainstansrätten konstaterar inledningsvis att det följer av fast rättspraxis att en gemenskapsrättsakts lagenlighet skall bedömas i förhållande till de omständigheter som rådde och rättsregler som gällde den dag då rättsakten antogs (se, för ett liknande synsätt, förstainstansrättens dom av den 6 oktober 1999 i mål T-123/97, Salomon mot kommissionen, REG 1999, s. II-2925, punkt 48, och av den 14 maj 2002 i mål T-126/99, Graphischer Maschinenbau mot kommissionen, REG 2002, s. II-2427, punkt 33).

49 Även om processrättsliga bestämmelser vanligtvis anses vara tillämpliga på samtliga tvister som inte har avgjorts vid tiden för deras ikraftträdande, är detta inte fallet med materielrättsliga bestämmelser. Det anses i allmänhet att dessa omfattar omständigheter som inträffat under tiden före ikraftträdandet endast om det av lydelsen, bestämmelsernas syfte eller uppbyggnad klart framgår att de är ämnade att ha sådan verkan. Denna tolkning är förenlig med rättssäkerhetsprincipen och med principen om skydd för berättigade förväntningar, enligt vilka gemenskapslagstiftningen skall vara klar och förutsägbar för enskilda (se bland annat domstolens dom i de ovannämnda målen Salumi m.fl., punkterna 9 och 10, och av den 6 juli 1993 i de förenade målen C-121/91 och C-122/91, CT Control (Rotterdam) och JCT Benelux mot kommissionen, REG 1993, s. I-3873, punkterna 22 och 23).

50 Förordning nr 659/1999, vilken är en förordning om förfarandet vid tillämpningen av artikel 88 EG, antogs mot bakgrund av kommissionens praxis på detta område. Syftet var bland annat att säkerställa korrekta och effektiva förfaranden enligt artikel 88 EG, samt att öka insynen i och rättssäkerheten vid tillämpningen av dessa (se skälen 2 och 3 i förordningen). I förordningens kapitel III om "förfarande vid olagligt stöd" uppräknas kommissionens befogenheter i fråga om bland annat undersökning av statligt stöd, begäran om upplysningar samt föreläggande om upplysningar och återbetalning av olagligt stöd. Det följer av bestämmelsernas lydelse, inklusive artikel 15, att de är av processuell art. Enligt ovan angiven rättspraxis skall de således tillämpas vid samtliga administrativa förfaranden beträffande statligt stöd som hade anhängiggjorts vid kommissionen vid tidpunkten för ikraftträdandet av förordning nr 659/1999, det vill säga den 16 april 1999.

51 Artikel 15 i förordning nr 659/1999 saknar, till skillnad från artikel 11.2 sista stycket om kommissionens befogenhet att fatta beslut om att en medlemsstat tillfälligt skall återkräva olagligt stöd, övergångsbestämmelser avseende artikelns tillämpning i tiden. Artikel 15 skall tillämpas när stöd återkrävs definitivt efter förordningens ikraftträdande, även när stödet har beviljats före detta datum.

52 Vad avser vad kommissionen anfört om att artikel 15 i förordning nr 659/1999 endast skall tillämpas om två kumulativa förutsättningar är uppfyllda, vilket de inte är i förevarande mål, framhåller förstainstansrätten att det framgår av lydelsen av det omtvistade beslutet, i synnerhet av bedömningen av frågan om tillämpningen av preskriptionstiden i skälen 219—224, att kommissionen vid antagandet av beslutet ansåg att den åtgärd som den hade vidtagit i syfte att få till stånd en återbetalning av stödet i fråga omfattades av artikel 15 i förordning nr 659/1999. Den omständigheten att kommissionen den 8 juli 1999, med stöd av artikel 10.3 i nämnda förordning, riktade ett föreläggande till de franska myndigheterna om att inkomma med information visar att kommissionen vid sådana förfaranden beträffande statligt stöd som möjliggjordes genom artikel 88.2 EG den 20 maj 1998 alltsedan ikraftträdandet av förordning nr 659/1999 den 16 april 1999 har tillämpat de nya bestämmelserna om förfarandet.

53 Kommissionen har således i det omtvistade beslutet uttryckligen grundat sin bedömning av preskriptionen av dess behörighet att besluta om återbetalning av stöd på artikel 15 i förordning nr 659/1999 (skälen 219—224). Den kan därmed inte till förfång för sökanden inom ramen för förfarandet vid förstainstansrätten göra gällande att dess egen bedömning i det omtvistade beslutet varit felaktig.

54 Kommissionens behörighet att besluta om återbetalning av det ifrågavarande stödet regleras således i artikel 15 i förordning nr 659/1999.

55 Vad avser det sökanden gjort gällande avseende den "extrema karaktären" av förevarande mål konstaterar förstainstansrätten att detta inte är korrekt. Det är således inte nödvändigt att pröva vad kommissionen anfört, återgivet i punkt 45 ovan, om att detta utgör en ny grund.

56 Frågan huruvida det administrativa förfarandet dragit ut på tiden orimligt länge skall inte prövas utifrån den tid som förflutit från att stödet gavs tills det omtvistade beslutet antogs, vilket sökanden har hävdat. Prövningen skall ske utifrån den tid som förflutit efter det att kommissionen fick kännedom om det ifrågavarande stödet tills det omtvistade beslutet antogs. Det är ostridigt att kommissionen inte fick kännedom om det ifrågavarande stödet förrän den 23 december 1996, när klagomålet i förevarande mål inkom, eller i november 1996 när den franska revisionsrätten gav ut rapporten "Les interventions des collectivités territoriales en faveur de entreprises". Det framgår av handlingarna i målet att kommissionen, som agerat utifrån klagomålet av den 23 december 1996, begärde kompletterande upplysningar av de franska myndigheterna den 17 januari 1997. Begäran följdes av skriftväxling mellan de franska myndigheterna och kommissionen inom ramen för vilken kommissionen, med vissa svårigheter, försökte komplettera sin akt med hjälp av dessa upplysningar. Detta pågick fram till dess att kommissionen den 20 maj 1998 beslutade att inleda förfarandet. Även under det administrativa förfarandet visade sig de franska myndigheterna obenägna att lämna kommissionen de uppgifter den begärt (se punkterna 8—11 ovan). Mot bakgrund av den händelseutveckling som ägt rum från november 1996 tills att kommissionen antog det omtvistade beslutet (se punkterna 2—11 i det omtvistade beslutet) skall kommissionen inte anses ha låtit förfarandet onödigtvis dra ut på tiden eller underlåtit att visa skyndsamhet under det ifrågavarande administrativa förfarandet.

57 I alla händelser skall ett återkrav av otillåtet stöd som syftar till att återställa tidigare förhållanden inte anses vara en påföljd som inte föreskrivs i gemenskapsrätten, även om den genomförs lång tid efter det att stödet i fråga beviljades (se förstainstansrättens dom av den 29 september 2000 i mål T-55/99, CETM mot kommissionen, REG 2000, s. II-3207, punkt 164).

58 Vad sökanden anfört om att det "uteslutande bilaterala" förfarandet i frågor om statligt stöd medför stora olägenheter för lokala organ framhåller förstainstansrätten att det i artikel 88.3 EG föreskrivs en skyldighet för den berörda medlemsstaten att anmäla nytt stöd och förändringar av befintligt stöd. Mot

bakgrund av att stödmottagare enligt fast rättspraxis inte, utom under extraordinära omständigheter, kan ha berättigade förväntningar på att ett stöd är rättsenligt annat än om detta stöd har beviljats med iakttagande av bestämmelserna i artikel 88 EG (domstolens dom av den 20 september 1990 i mål C-5/89, kommissionen mot Tyskland, REG 1990, s. I-3437, punkt 14, svensk specialutgåva, volym 10, s. 499, och av den 14 januari 1997 i mål C-169/95, Spanien mot kommissionen, REG 1997, s. I-135, punkt 51) och att en omsorgsfull näringsidkare normalt sett förväntas kontrollera att förfarandet har iakttagits, skall heller inte tredje man, inklusive lokala organ, anses ha sådana berättigade förväntningar eller kunna åberopa att det administrativa förfarandet avseende stöd som inte anmälts huvudsakligen involverat kommissionen och den berörda medlemsstaten. Om den centrala statsförvaltningen i en medlemsstat, till förfång för lokala organ eller mottagare av stöd som dessa beviljat, inte har uppfyllt sin anmälningsskyldighet utgör det ett internt problem i den medlemsstaten, som kommissionen inte kan lastas för. Varje annat synsätt skulle medföra ett oberättigat hinder för kommissionens fullgörande av uppgiften att säkerställa iakttagandet av artiklarna 87 EG och 88 EG.

59 Talan skall således inte bifallas på denna grund.

Huruvida en begäran om upplysningar avbryter preskriptionen

Parternas argument

60 Sökanden har gjort gällande att en begäran om upplysningar från kommissionen inte avbryter preskriptionen enligt artikel 15 i förordning nr 659/1999 även om

den innehåller "en rad påpekanden om de rättsliga konsekvenserna av att bevilja otillåtet stöd". Det skulle strida mot rättssäkerhetsprincipen om en begäran om information hade sådana rättsliga konsekvenser.

61 Sökanden har till stöd för sin talan åberopat att i de flesta medlemsstaterna kan, på förmögenhetsrättens område, "preskriptionen endast avbrytas genom en auktoritativ rättshandling som vidtagits med iakttagande av ett rättsligt förfarande som är särskilt utformat för ändamålet och som är avsett att avbryta preskriptionen".

62 Sökanden har också framhållit att även i gemenskapsrätten, enligt artikel 46 i domstolens stadga, preskriberas rätten att föra talan mot gemenskapen om ansvar i utomobligatoriska rättsförhållanden. Den bestämmelsen visar klart att en vanlig begäran om information endast kan avbryta preskriptionen om den åtföljs av att talan väcks vid gemenskapens domstolar. Den lösning som valts avseende genomförandet av artiklarna 81 EG och 82 EG, i rådets förordning (EEG) nr 2988/74 av den 26 november 1974 om preskriptionstider i fråga om förfaranden och verkställande av påföljder enligt Europeiska ekonomiska gemenskapens transport- och konkurrensregler (EGT L 319, s. 1), utgör därvid ett undantag.

63 Sökanden har anfört att från det att klagomålet gavs in den 23 december 1996 till dess att förfarandet inleddes i maj 1998 hade kommissionen inte något specifikt rättsligt stöd för att begära upplysningar. Denna begäran, som riktats till de franska myndigheterna under 1997, utgjorde nämligen enligt sökanden en del av den inledande granskningen av ett eventuellt statligt stöd. Denna fas kan genomföras internt eller bilateralt och leda fram till en klar och tydlig klassificering av ärendet. Kommissionen har inte heller vidtagit någon "auktoritativ rättshandling" under detta förfarande, vilket är det enda som avbryter preskriptionen.

64 Om en begäran om information avbröt preskriptionen skulle det, mot bakgrund av syftet med och sammanhanget för artikel 15 i förordning nr 659/1999, innebära att den bestämmelsen inte gavs full verkan. Detta skulle nämligen medföra att preskriptionen närmast systematiskt avbröts till följd av ett klagomål.

65 Kommissionen har enligt sökanden två "auktoritativa" och legitima sätt att avbryta preskriptionen. För det första kan den fatta beslut om att, efter att ha låtit den berörda medlemsstaten yttra sig, ålägga denna att inom den tidsfrist som kommissionen fastställer inkomma med de handlingar, upplysningar och uppgifter som är nödvändiga för prövningen av om stödet är förenligt med den gemensamma marknaden (dom av den 14 februari 1990 i mål C-301/87, Frankrike mot kommissionen, REG 1990, s. I-307; svensk specialutgåva, volym 10, s. 303). Kommissionen har vid två tillfällen under den första tredjedelen av 1997 låtit Frankrike yttra sig, men den har inte utfärdat något åläggande förrän år 1999. För det andra kan kommissionen avbryta preskriptionen genom ett "beslut om att inleda det formella granskningsförfarandet". Enligt sökanden kunde kommissionen ha inlett detta under juni 1997, det vill säga två månader innan preskription inträdde i detta fall.

66 En sådan tolkning är förenlig med principen om rättssäkerhet och medför inte att kommissionen förlorar sina möjligheter att vidta åtgärder, utan utgör snarare ett incitament för att påskynda ärendets hantering, samtidigt som principen om god förvaltningssed iakttas, såsom den uttryckts i dom av den 11 december 1973 i mål 120/73, Lorenz, REG 1973, s. 1471; svensk specialutgåva, volym 2, s. 120.

67 En tolkning som enligt sökanden medger att preskriptionsbestämmelserna får fullt genomslag samtidigt som kommissionens möjligheter att vidta åtgärder bibehålls måste nödvändigtvis innebära att de enda "åtgärder" genom vilka preskriptionen avbryts är auktoritativa rättshandlingar i form av beslut som anger kommissionens anmärkningar.

68 Till stöd för sin tolkning av begreppet åtgärd har sökanden hänvisat till den nationella rätten i medlemsstaterna. Endast vidtagande av en rättshandling som utformats och upprättats med tillämpning av den interna rätten (lag, dekret, dom eller en särskilt föreskriven administrativ rättsakt) kan avbryta preskriptionen. En begäran om upplysningar kan däremot inte, utom i särskilt föreskrivna och precist angivna fall, avbryta preskriptionen. Kommissionen har, i förevarande mål, således inte avbrutit preskriptionen innan den inträdde. Det ifrågavarande stödet skall således anses utgöra befintligt stöd.

69 Scott har gjort gällande att kommissionen inte avbryter preskriptionen i förhållande till stödmottagaren med mindre denna underrättas om den begäran om upplysningar som den tillsänt medlemsstaten.

70 Scott har vidare anfört att den preskriptionstid som föreskrivs i artikel 15 i förordning nr 659/1999 är väldigt lång. Rådet kan inte ha avsett att en så lång preskriptionstid, vars verkningar är så långtgående när preskription inträder med tillämpning av denna bestämmelse, skulle kunna avbrytas på ett så enkelt sätt.

71 Kommissionen har gjort gällande att en begäran om upplysningar som den riktar till en medlemsstat avbryter preskriptionen. Gemenskapslagstiftaren har inte använt termen åtgärd i artikel 15 i förordning nr 659/1999 av en slump i ett sammanhang som detta. Denna förordning avser att öka förutsebarheten och rättssäkerheten, och att kodifiera domstolens och kommissionens fasta praxis i frågor om statligt stöd. I förordning nr 659/1999 preciseras de omständigheter vid vilka den får fatta beslut och utfärda rekommendationer, liksom när den har rätt att begära upplysningar och i övrigt kommunicera med medlemsstaterna. De

termer som använts av lagstiftaren i förordning nr 659/1999 avser för övrigt statligt stöd, där förfarandet koncentrerats kring dialogen mellan kommissionen och medlemsstaterna. Enligt fast rättspraxis är medlemsstaterna de enda adressaterna i kommissionens beslut om statligt stöd, vilket bekräftats genom förordning nr 659/1999. Detta kontradiktoriska förfarande mellan kommissionen och den berörda medlemsstaten rör inte en mottagare av otillåtet stöd, som för övrigt har rättigheter inom ramen för artikel 88.2 EG och förordning nr 659/1999.

72 Enligt kommissionen innebär den omständigheten att det i artikel 15 i förordning nr 659/1999 hänvisas till "varje åtgärd som vidtas av kommissionen" att den omfattar alla åtgärder som står till kommissionens förfogande enligt denna förordning. En begäran om upplysningar från kommissionen till medlemsstaterna är således "en handling som är lämpad att avbryta preskriptionen enligt artikel 15" och som informerar medlemsstaterna om att kommissionen undersöker en åtgärd, utan att därmed åsidosätta rättssäkerhetsprincipen.

73 Den av sökanden föreslagna tolkningen, enligt vilken endast en "auktoritativ rättshandling" kan avbryta preskriptionen, skulle avsevärt minska kommissionens möjligheter att vidta åtgärder. Vidtagandet av en sådan "auktoritativ rättshandling" förutsätter nämligen att ett antal förutsättningar är uppfyllda. Ett föreläggande om upplysningar skall nämligen föregås av en begäran om upplysningar (se artikel 10 i förordning nr 659/1999). På samma sätt måste kommissionen ha genomfört en inledande undersökning och samlat in erforderliga uppgifter innan den beslutar att inleda det formella granskningsförfarandet. Enligt kommissionen är den av sökanden föreslagna tolkningen av artikel 15 i förordning nr 659/1999 således inte korrekt.

74 Vad avser den av sökanden anförda hänvisningen till att bestämmelserna om preskription i artikel 2988/74 utgör ett undantag i förhållande till de många

exempel i nationell rätt där preskriptionstiden för en myndighets behörighet att vidta åtgärder inte avbryts genom en enkel begäran om upplysningar, har kommissionen anfört att sökanden, som inte på något sätt visat att förordning nr 659/1999 eller dess artikel 15 skulle vara ogiltig, varken har visat eller ens sökt visa att kommissionens begäran om upplysningar från de franska myndigheterna inte är en åtgärd som avbryter preskriptionen inom ramen för de gemenskapsrättsliga bestämmelserna om kontrollen av statligt stöd.

75 Vad Scott anfört om att rådet inte avsåg att låta preskriptionen avbrytas på ett så enkelt sätt när den beslutade om en tioårig preskriptionstid för frågor om återbetalning av otillåtet statligt stöd är endast Scotts egen subjektiva uppfattning. Det är endast gemenskapslagstiftaren som har rätt att skönsmässigt utfärda bestämmelser avseende preskription och att i samband med den fastslå detaljerna i förfarandet.

Förstainstansrättens bedömning

76 Förstainstansrätten framhåller inledningsvis att, såsom konstaterats vid prövningen av huruvida förordning nr 659/1999 tillämpats på ett felaktigt sätt, den tioåriga preskriptionstid som föreskrivits i artikel 15 i förordning nr 659/1999 är tillämplig i förevarande mål. Eftersom stödet gavs den 31 augusti 1987 och det omtvistade beslutet fattades den 12 juli 2000 har mer än tio år förflutit. Kommissionen har grundat sitt beslut att stödet skall återkrävas på den omständigheten att preskriptionstiden avbrutits genom de åtgärder som vidtagits mellan januari och augusti 1997, särskilt genom dess skrivelse av den 17 januari 1997, genom vilken den formellt begärt upplysningar från de franska myndigheterna (se skäl 220 i det omtvistade beslutet).

77 Sökanden har hänvisat till ett antal exempel i nationell rätt och i gemenskapsrätten, bland annat till domen i det ovannämnda målet Frankrike mot kommissionen, punkt 19, till stöd för att en enkel begäran om upplysningar inte medför att preskriptionen avbryts. Enligt sökanden avbryts preskriptionen endast genom en auktoritativ rättshandling som vidtagits med iakttagande av ett rättsligt förfarande som är särskilt utformat för ändamålet och som är avsedd att avbryta preskriptionen, såsom att inleda förfarandet enligt artikel 88.2 EG eller att utfärda ett föreläggande till de franska myndigheterna att inkomma med upplysningar. Denna slutsats följer emellertid inte av den domen, som rörde bevarande åtgärder som kommissionen kan vidta för att motverka åsidosättanden av artikel 88.3 EG. Dessa åtgärder utgörs av rätten att genom ett interimistiskt beslut ålägga den berörda medlemsstaten att omedelbart upphöra att tillhandahålla stödet och inom den tidsfrist som kommissionen fastställer inkomma med de handlingar, upplysningar och uppgifter som är nödvändiga för prövningen av huruvida stödet är förenligt med den gemensamma marknaden.

78 I sin skrivelse av den 17 januari 1997 begärde kommissionen att de franska myndigheterna skulle tillhandahålla upplysningar "för att möjliggöra en bedömning av huruvida de påståenden som framförts var riktiga och huruvida de åtgärder som vidtagits till förmån för Scott var att anse som statligt stöd i den mening som avses i artikel [87.1 EG]". Kommissionen har i denna skrivelse vidare uppmärksammat de franska myndigheterna på såväl den skrivelse som den tillsänt medlemsstaterna den 3 november 1983 angående deras skyldigheter enligt artikel 88.3 EG som "meddelandet i *Europeiska gemenskapernas tidning* nr C 318, s. 3, av den 24 november 1983, med påminnelse om att allt olagligt stöd kan komma att återkrävas.

79 De franska myndigheterna har således genom skrivelsen av den 17 januari 1997 underrättats av kommissionen om att den undersökte huruvida det ifrågavarande stödet var tillåtet, och att detta stöd i förekommande fall kunde bli föremål för ett krav på återbetalning.

80 I alla händelser konstaterar förstainstansrätten att även om förordning nr 659/1999 inte hade trätt i kraft den 17 januari 1997, och skrivelsen till de franska myndigheterna med begäran om upplysningar därmed inte avbröt preskriptionen eftersom det då inte hade föreskrivits något alls om preskription, skall rättsverkningarna av den skrivelsen ändå prövas mot bakgrund av kommissionens utövande av sin behörighet, efter den 16 april 1999, att besluta om återbetalning av stöd.

81 Artikel 10.2 i förordning nr 659/1999 återfinns, liksom dess artikel 15, i förordningens kapitel III om förfarandet vid olagligt stöd. I artikel 10.2 föreskrivs att kommissionen skall begära upplysningar från den berörda medlemsstaten. Det framgår av artikel 10.2 i förordning nr 659/1999 jämförd med artiklarna 2.2, 5.1 och 5.2 i förordningen att den föreskriver en omedelbar skyldighet för medlemsstaterna att tillhandahålla alla nödvändiga upplysningar i anledning av en begäran från kommissionen. Genom en sådan begäran visar nämligen kommissionen att den har upplysningar avseende påstått otillåtet stöd, och att detta stöd i förekommande fall kan komma att bli föremål för krav på återbetalning.

82 Det förhållandet att en begäran om upplysningar är av enkel karaktär förtar således inte dess verkan att avbryta preskriptionen enligt artikel 15 i förordning nr 659/1999. Denna tolkning innebär inte att artiklarna 10 och 15 i förordningen ger retroaktiv verkan, utan endast att den enhetliga tillämpningen av dessa bestämmelser på en rad inträffade omständigheter som undersökts efter den 12 juli 2000 säkerställs.

83 Vad avser det Scott anfört om att de åtgärder som vidtogs av kommissionen mellan januari och augusti år 1997 inte avbröt preskriptionen enligt artikel 15 i förordning nr 659/1999 med anledning av att sökanden inte kände till åtgärderna

vid den aktuella tidpunkten, konstaterar förstainstansrätten att det endast finns en preskriptionstid för återkrav av stöd i artikel 15 och att den skall tillämpas på samma sätt i förhållande till tredje man som till medlemsstaten.

84 Förstainstansrätten erinrar om att förfarandet enligt artikel 88.2 EG i princip är ett förfarande mellan kommissionen och den berörda medlemsstaten. Berörda personer, till vilka stödmottagare räknas, skall hållas underrättade och skall ges möjlighet att framföra sina synpunkter (se, för ett liknande synsätt, domstolens dom av den 14 november 1984 i mål 323/82, Intermills mot kommissionen, REG 1984, s. 3809, punkterna 16 och 17; svensk specialutgåva, volym 7, s. 685). Enligt fast rättspraxis har berörda personer nämligen i huvudsak rollen som informationskälla för kommissionen i det administrativa förfarandet enligt artikel 88.2 EG (förstainstansrättens dom av den 22 oktober 1996 i mål T-266/94, Skibsvaerftsforeningen m.fl. mot kommissionen, REG 1996, s. II-1399, punkt 256, och av den 25 juni 1998 i de förenade målen T-371/94 och T-394/94, British Airways m.fl. och British Midland Airways mot kommissionen, REG 1998, s. II-2405, punkt 59). Kommissionen är emellertid inte skyldig att underrätta personer som kan tänkas vara berörda, inklusive stödmottagaren, om åtgärder som institutionen vidtar med anledning av olagligt stöd innan det administrativa förfarandet inleds.

85 Den omständigheten att Scott var ovetande om att kommissionen från och med den 17 januari 1997 vid mer än ett tillfälle hade begärt information från de franska myndigheterna medför således inte att kommissionens agerande skall anses sakna rättsverkan gentemot Scott. Därmed skall den begäran om kompletterande upplysningar som kommissionen skickade den 17 januari 1997, innan det administrativa förfarandet hade påbörjats, enligt artikel 15 i förordning nr 659/1999 anses ha avbrutit den tioåriga preskriptionen, som i förevarande fall började löpa den 31 augusti 1987. Det saknar betydelse att Scott vid tidpunkten för skriftväxlingen inte kände till denna.

86 Talan skall således inte bifallas på denna grund.

87 Talan om ogiltigförklaring av artikel 2 i det omtvistade beslutet på grund av att artikel 15 i förordning nr 659/1999 åsidosatts skall således ogillas.

Rättegångskostnader

88 Eftersom denna dom endast rör frågan om preskription och förfarandet ännu inte är avslutat kommer beslut om rättegångskostnader att meddelas senare.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(femte avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

1) Talan om ogiltigförklaring av artikel 2 i kommissionens beslut 2002/14/EG av den 12 juli 2000 ogillas i den utsträckning den grundas på att

kommissionen åsidosatt artikel 15 i rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel [88] i EG-fördraget.

2) **Förfarandet skall fortsätta med avseende på övriga delar.**

3) **Beslut om rättegångskostnader kommer att meddelas senare.**

Cooke García-Valdecasas Lindh

Forwood Legal

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 10 april 2003.

H. Jung J.D. Cooke

Justitiesekreterare Ordförande